

ἐς οἷον· ἀς βουθεθοῦν. Λέγομεν καὶ παρωχ. αἰδοῦ-
θάθηκα. ἢ λέγεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ ὀνόμ. θηλυκοῦ· «τί
βούδα σ' ἐκόλλησε;»

Βουλιάζω. Ἰδε Ἀτ. Δ'. σελ. 58. Λέγομεν καὶ
μεταφ. «ἡ ἀποθήκη μου βουλιᾷ» δηλαδὴ εἶναι
πλουσία εἰς πράγματα· καὶ «βουλιᾷ ἡ οἰκία μου ἀπὸ
τὸ πλῆθος».

Βολή. Ἐν Θράκη. «Πηγαίνω εἰς τὴν βολὴν» ἦτοι
εἰς ἀλίευσιν θύνων. Ὁ Ἡρόδοτος εἶπε (Δ'. 62)
«ἐρρίφθη ὁ βόλος,» καὶ ὁ Πλούτ. ἐν βίῳ Σόλ. «καὶ
ξένων ἐκ Μιλήτου πριαμένων τὸν βόλον.»

Βούσκα. Ἐν Κεφαλληνίᾳ, καὶ **Βόσκα** ἐν Ἀμορ-
γῷ. Σῦκα μεγάλα. Βοῦς-σῦκα.

Βολίτσα. Ἐν Πάτραις.

Βόλτα. Ἐν Κωνσταντίν. καὶ ἀλλαχοῦ. Καθετὴ,
ligne à pêcher.

Βοτανολογῶ. Συλλέγω βότανα.

Βουκολιό. Ἐν Ἀθήναις. Ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι
βουκόλιον, μάνδρα.

Βουρδονάρης καὶ βορδονάρης. Χλευαστικῶς μὲν
ἐπὶ ἀμαθῶν καὶ ἀποτρόπαιον ἐχόντων τὸ ἐξωτερικὸν
ιερωμένων· σπουδαίως δὲ ἐπὶ τῶν ἐν μοναστηρίοις
δοκίμων, τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὴν φροντίδα τῶν
κτινῶν, κτλ. Ἔτι δὲ σημαίνει καὶ ὑποτακτικὸν
(frère-lay). Παρὰ τοῦ λατίν. burdo, ἡμίονος. Λέ-
γοντες λοιπὸν τοὺς ἀμαθεῖς ἱερεῖς βουρδοναρίδας, ἐν-
νοοῦμεν ὅτι μόνον εἰς ὁδηγίαν ἡμιόνων εἶναι καλοί.

Βρυάζω. Ἐν Ἀνδρῷ. Τῶν ἀρχαίων τὸ βρύω.

Βύθος. Assoupissement. Ἰδε καὶ Ἀτ. Β'.
σελ. 88.

Βωτοῦρ. Ἐν Μακεδονίᾳ. Γύψ. Γαλ. vautour.

Γ'.

Γαλάρι. Ἰδε καὶ στροῦγκα. Ἐν Πελοποννήσῳ καὶ
Ἀθίν. Ἡ μάνδρα τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν.

Γάτα. «Ἐμμεῖνεν ὡς γάτα ζεματισμένη» κατὰ
σχωρμένους.

Γαῖδορολάτης. Ἐν Ἀθήναις. Ὀνη-λάτης.

Γεβετίζω. Ζήτ. Ἀτσάραντος.

Γελῶ. «Ἐραγα ὅσον νὰ γελάσω τὴν ὀρεξίν μου»
endormir.

Γελατίζω. Ἀπατεῶν. Ὀνομάζουσι δὲ οὕτω οἱ χω-
ρικοὶ τὸν ἀστῆρα Δία, διότι ἐνίοτε ἀνατέλλων πρὸ
τοῦ αἰγερinoῦ τοὺς ἀπατᾷ, καὶ τὸν ἐκλαμβάνουσιν
ἀντὶ τούτου.

Γητεύω. Ὁ Κοραῆς παράγει τὴν λέξιν παρὰ τοῦ
γοητεύω· ἀλλ' ἐν τῷ ἑα κανόνι τῆς ἐν Τρούλλῳ
Συνόδου καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου γράφεται διὰ τοῦ γ.
«... καὶ οἱ λεγόμενοι νεφοδιώκται καὶ γυτευταί.»
Ἰσως διότι οἱ Γύφτοι ἢ Γέτοι (Gytanos) μετερ-
χοντο ὡς καὶ σήμερον τὴν γοητείαν. Ἄν ἡ ὑπόθεσις
αὕτη ἀληθεύῃ, τότε οἱ Γύφτοι ἦσαν γνωστοὶ εἰς τὴν
Εὐρώπην ἀπ' αὐτῆς τῆς δ'. ἑκατονταετηρίδας.

Γιάννος. Ὁ ἀστὴρ Ἄρης.

Γιάρτες. Καὶ ἡ λέξις καὶ ἡ παιγνιὰ ἀραβικαί.

Γιώμορον. Ἐν Ἀθήναις. Τὰ γεωμόρια τῶν ἀρ-
χαίων· σήμερον δὲ ἐννοοῦσι τὸ πᾶντωμα τῶν ὑπο-
στατικῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ δίδῃ ὁ πακτωτής

εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ ποσότητα σπόρου ἴσην πρὸς
τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ παρ' ἐκείνου.

Γίνομαι. (Ἰδε Ἀτ. Β'. σελ. 91.) Τὸ ἐγίνην
εἶναι ἐν χρήσει πολλαχοῦ καὶ σήμερον. «Ἐν Αἰ-
γίνῃ δὲν ἐγίνην, ἐν Ἑρμιόνη τελειώνει,» ἐλέγετο τὸ
1827 ἔτος, ὅτε οἱ πληρεξούσιοι τῆς γ'. ἐθν. συνε-
λεύσεως διαιρεθέντες συνῆλθον οἱ μὲν ἐν Αἰγίνῃ οἱ
δὲ ἐν Ἑρμιόνη. Λέγομεν καὶ νῦν «γίγη ἐκ μέσου»,
ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι «ἐκ μέσου γίγνεσθαι.»

Γκίρλα. Ἐν Ἀθήναις. Γῆ πετρώδης καὶ ἀγονος.
Γλυκοσαλιόνω. Ἐν Κωνσταντινουπόλει. «Βλέ-
πει τὰς ὁραίας καὶ γλυκοσαλιόνας, l'eau lui vient
à la bouche.

Γλυκοπέρινα. Ἐν Ἀθήναις. Τὰ γλυκὺν τὸν πυ-
ρῆνα ἔχοντα βερύκοκκα.

Γουρλόνω. Ἐν Κωνσταντίν. «Ἐγούρλωσε τὰ μά-
τιά του.»

Γουατίζω. Ἐν Κωνσταντ. «Ἡ λύπη αὐτῇ, ἡ τὸ
ἐξοδὸν αὐτὸ μ' ἐγονάτισεν,» ἦτοι ὀλιγόστευσε τὴν
υγείαν ἢ τὴν περιουσίαν μου.

Γουθα. Κοῖλον μέρος περιέχον νερόν, ὡς λάκκος.

Γουῆρα. Urne, κυρίως τοῦ λουτροῦ. Ἐν Ζακύνθῳ
προσθέτουσι καὶ σ λέγοντες σγουῆρα.

Γρινιάζω. Ἐν Κωνσταντ. boudier καὶ

Γρινιάρης. Boudeur.

Γριτζόλα. Ἐν Νάξῳ. Ἡ ἀλλαχοῦ φανέτα,
linotte.

Γραμμένα. Εἰς τὸ παίγνιον τῶν χαρτίων les
figures.

Γροῦπος. Group. Ἑλληνιστὶ ῥῶπος.

Γυναικωτός. Θηλυδρίας, γυναικώδης.

Γυρίλλω. «Τὸ ἐγύρισεν εἰς τὸ γέλοιον.» Οὕτω
καὶ ὁ Θουκυδίδης (Β. Στ'. κεφ. 35)· «ἄλλοι δὲ
καὶ πάνυ καταφρονούντες εἰς γέλωτα ἔτρεπον τὸ
πρᾶγμα.»

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΣ.

—ooo—

Τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀνθρώπου πλείστοι
γνωρίζουσι τὸ ὄνομα ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸν βίον. Ἐκ
τῶν περὶ αὐτοῦ γραφάντων οἱ μὲν ἐθεώρησαν αὐτὸν
ὡς ἀγύρτην, ἄλλοι δὲ ὡς ἐξαίσιόν τινα ἄνδρα, καὶ
πολλοὶ ὡς θαυματουργόν, ἔχοντα τὴν δύναμιν τοῦ
ἀνακλεῖν καὶ αὐτῶν τῶν τεθνεώτων τὰς σκιάς.
Τοῦτο δὲ εἶναι βέβαιον ὅτι οὐκ ὀλίγα μαθὼν μυ-
στήρια, καὶ χημικὰ καὶ ἰατρικὰ, κατὰ τὰς μακρὰς του
περιπηγῆσεις, πολλὰ ἐπραξεν ἔργα θαυμάσια τῶντι.
Ὁ νοῦς καὶ τὸ ἐπιχειρηματικὸν αὐτοῦ πνεῦμα ὑπὴρ-
ξαν ἄλλως ἀναμφισβήτητα διότι καὶ τοὶ γονεῖς ἔ-
χων εὐτελεῖς, — ἐγεννήθη δὲ τὸ 1743 ἔτος ἐν Παν-
όρμῳ τῆς Σικελίας, — καὶ διὰ τοῦτο μηδεμιᾶς τυ-
χῶν ἀγωγῆς, ἐθάρσεν εἰς περιωπὴν ὑψηλὴν καὶ ἀ-
πέκτησε μέγα ὄνομα.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὠνομάζετο Ἰωσήφ Βάλαμος·

Καλιόστρος.

ἐπειδὴ δὲ ἀπτήσας χρυσοχόον τινὰ ἐν Μασσῆνῃ—
αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ σταδίου του—
ὅτι ὁ διάβολος ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν ὑπαρξίν ἀκε-
νώτου ὀπισχυροῦ, ἔλαβεν οὐκ ὀλίγα χρήματα, ἔδρα-
πέτευσε, καὶ μετωνομάσθη κόμης Καλιόστρος. Μετὰ
ταῦτα περιελθὼν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν, τὴν
Αἴγυπτον, τὴν Ἀραβίαν καὶ τὴν Περσίαν ἐγένετο καὶ
δι' ἄλλων ὀνομάτων γνωστός, ποῦ μὲν παρουσιασθεὶς
ὡς Ἀλκρά μαθητὴς τοῦ Ἀλθότα, ποῦ δὲ ὡς κόμης
φοῖνις, ἀλλαχοῦ ὡς μαρκίων Ἄννας, Πελλεγρίνης καὶ
καθεξῆς. Καὶ ὁμοῦ δὲν ἔλαθε τὸν ὀρθαλμὸν τοῦ ἀ-
πατηθέντος χρυσοχόου· διότι ἔλθων τὸ 1773 ἔτος
εἰς Νεάπολιν, ἀνεγνωρίσθη παρ' αὐτοῦ καὶ ἐρύλα-
κίσθη ὡς κλέπτης· ἀποφυλακισθεὶς δὲ μετὰ δεκα-
επτὰ ἡμέρας καὶ μεταβὰς εἰς Βενετίαν ἐνομφεύθη
ὡραίαν γυναῖκα, θυγατέρα χαλκουργοῦ, ἰδιαζόντως
συντελέσασαν εἰς τὰ περὶ πλούτου σχέδια τοῦ συ-
ζύγου της διὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ὑπὲρ τὸ κα-
θῆκον εὐπροσηγορίας της.

Τοιαύτην ἔχων σύζυγον καὶ τόλμην ὑπερβάλλου-
σαν ὁ κόμης Καλιόστρος, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦν ὡραίος,
εὐσώματος, στρωμύλος καὶ εὐγενῆς τοὺς τρόπους, εὐ-
κόλως καὶ πολλάκις πολλοὺς ἐξηπάτησεν. Ἐλεγεν
ὅτι εἶχε τριακοσίων ἐτῶν ἡλικίαν, καὶ ὅτι τὴν νεό-
τητα αὐτοῦ, ἣν ἐμελλε διὰ παντός νὰ τηρήσῃ, ὁ-
φείλει εἰς τὴν πανάκειαν ἣν εὐρὼν κατεῖχεν.

Ἐλεγε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐ μόνον εὔρε τὸ μυσ-
τήριον τοῦ κατασκευάζειν χρυσίον, ἀλλ' ὅτι εἶχε
καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀναλύειν τοὺς ἀδάμαντας καὶ
συγχωνεύειν αὐτούς. Ἦν δὲ καὶ φιλόανθρωπος καὶ
γενναῖος, καὶ ἐπισκεπτόμενος τὰ νοσοκομεῖα ἐπε-
μελαίτο ἰδίαις χερσὶν ἑλκεθ βρωμερά, καὶ ἐπεδαψί-
λενε χρήματα πρὸς τοὺς ἀπόρους τῶν ἀσθενῶν.

Περιπληθεὶς ἄπασαν τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς συ-
ζύγου αὐτοῦ, διευθύνθη πρὸς ἄρκτον· καὶ ἔλθων κατὰ
πρῶτον εἰς Κουρλανδίαν, ἐγένετο δεκτὸς ὡς ἀγγε-
λος, ἢ μᾶλλον ὡς ὃν τι ὑπερρυὲς ἔχον σχέσιν μετὰ
τοῦ διαβόλου. Μετὰ δὲ ταῦτα μεταβὰς εἰς Βαρ-
σοβίαν ἦλθεν εἰς Πατρούπολιν ὅπου προσεδόκα μεγάλα
καὶ πολλά· ἀλλὰ τοιαῦτα δὲν προσεδόκα καὶ ἡ Αἰ-
κατερίνη, ἥτις ἐδέχθη κακῶς τὸν τρισχένναον τοῦτον
νέον. Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὅσον τάχους ἐκ τῆς Ῥωσσίας.

— Ποῦ νὰ ὑπάγωμεν τώρα, ἠρώτησε τὴν σύζυ-
γόν του, ἀφοῦ ἀπετύχαμεν εἰς τὸν τόπον τὸν πλέον
ἀμαθῆ καὶ βάρβαρον, ὡς λέγουσι, τοῦ κόσμου;

— Εἰς τὸν πλέον φωτισμένον, ἀπεκρίθη ἡ ὡραία
σύζυγος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ πλέον φωτισμένος τόπος ἦν ἡ Γαλ-
λία, μετέβησαν εἰς αὐτήν.

Τὸ 1780 ἔτος ὁ Καλιόστρος ἐπάτησε τὸ γαλλι-
κὸν ἔδαφος. Διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Ἀργεν-
τοράντῃ κατέπληξε καὶ τοὺς ἐγκριτοτέρους διὰ τῆς

πολυτελείας, τοῦ τίτλου καὶ τῆς τόλμης του. Ἀυτὸς ὁ Λαζάρης πιστεύσας τὸν Καλιόστρον ὡς ἀπόστολον τοῦ Σατανᾶ περιεπλάκη μετ' αὐτοῦ εἰς θεινὴν πάλην. Ἀλλὰ καὶ ἐν Παρισίοις ἐξῆψε μέγαν ἐνθουσιασμόν, καὶ ἐν τῷ Λονδίνῳ αὐτῷ, ὅπου οἱ ὀπαδοὶ τοῦ αἰρεσιάρχου Σουνδεμπόργ τὸν ἀνύψωσαν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους τὸ 1783 ἔτος, ἐγένετο καὶ αὐτὸς μέτοχος τῆς διαβολῆς τοῦ υποθέσεως τοῦ περιδεραιίου τῆς Βασιλίσσης· διὸ καὶ συλληφθεὶς ἐνῶ ἡ αἰκία αὐτοῦ ἦν τὸ καταγώνιον οὕτως εἰπεῖν τῶν γνωστοτέρων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ἐφυλακίσθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξωρίσθη· ἀφοῦ δὲ διέτριψεν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ ἐπανήλθεν εἰς Ἰταλίαν. Ἡ γῆ ἄρα ἥτις ἐγέννησεν αὐτὸν, ἐμελλε καὶ νὰ τὸν παραλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της.

Κατηγορηθεὶς παρὰ τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως ἐν Ῥώμῃ τὴν 27 Δεκεμβρίου 1789 ὡς θεόληπτος καὶ φρασμάστροφος, καταδικάσθη εἰς δεσμὰ ισόβια καὶ ἀπέθανε τὸ 1795 ἔτος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ καταδικασθεῖσα ὡσαύτως ἀπέθανεν ἐντὸς μοναστηρίου.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ ἱστορία τοῦ παραδόξου τούτου ἀνδρὸς ὅστις, ἀφοῦ ἐζητε τριάκοντα ἔτη ὡς βασιλεὺς ἀπέθανεν ὡς κακοῦργος. Καὶ ὅμως πάντες οἱ σύγχρονοι συνομολογοῦσιν ὅτι ἐγένετο πολλῶν καλῶν παραίτιος, καὶ ὅτι ὡς ἔχων νουν δεξιὸν καὶ εὐφυίαν μεγίστην, πολλάκις προεῖδε τὰ μέλλοντα καὶ προεῖπε τὰ ἐσόμενα μετὰ πολλῆς ἀληθείας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

—ooo—

α Φίλτατε φίλε!

» Κατ' αὐτὰς Σέρβος τις φίλος μου ἐφθασεν ἐνταῦθα ἐρχόμενος ἐξ Ἀλβανίας· εἶδον δὲ παρ' αὐτῷ δύο πολύτιμα βιβλία, τυπωθέντα ἐν Μοσχοπόλει καὶ μὴ ἀναφερόμενα εἰς τὸν Κατάλογον τοῦ Κ. Παπαδοπούλου, δι' ὧν ἐπαληθεύεται ἡ διὰ τὸ σύγγραμμα τοῦ Πατρὸς Βεντζόνῃ ὑμετέρα εἰκασία (Πανδ. φυλλ. 178. σελ. 236—237), ὅτι δηλαδὴ ἐξῆλθε τῶν πιεστηρίων τῆς Μοσχοπόλεως. Ἡ ἐν τῇ προμετωπίδι τῶν δύο μνημανευθέντων βιβλίων ἐπιγραφή ἔχει οὕτως·

• Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων πεντεκαίδεκα ἱερομαρτύρων, τῶν ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραδύτου μαρτυρησάντων ἐν Τιβεριουπόλει, τῇ κοινῶς ἐπικληθεῖσῃ Στραυμνίτῃ, νεωστὶ καινῷ τύπῳ ἐκδομένη, δαπάνῃ μὲν τῆς Σεβασμίας Μονῆς τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ναοῦμ τοῦ θαυματουργοῦ, διορθώσας δὲ τοῦ λογιωτάτου Κυρίου Μιχαὴλ τοῦ Γκόρας, καὶ ἀφιερωθεῖσα παρ' αὐτοῦ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Ἀχρεῖδων Κυρίῳ, Κυρίῳ Ἰωάσαφ. Ἐν Μοσχοπόλει 1741. Παρὰ Γρηγορίῳ Ἱερομναχῇ τῷ Κωνσταντινίδῃ. » Εἰς μικρὸν ἔον.

• Ἀλῆμης. Ἀκολουθία τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κλήμεντος·

Ἀρχιεπισκόπου Ἀχρεῖδων (εἰς), νεωστὶ καινῷ τύπῳ ἐκδομένη, συλλεχθεῖσα ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ τε Δημητρίου τοῦ Χωματιανοῦ, καὶ τοῦ Καδύτσα, Ἀρχιεπισκόπων τοῦ αὐτοῦ θρόνου χρηματιομένων, δαπάνῃ μὲν τῆς σεβασμίας μονῆς τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ναοῦμ τοῦ θαυματουργοῦ, καὶ τοῦ τυπογράφου. διορθώσας δὲ τοῦ σοφολογιωτάτου ἐν Ἱερομονάχῳ Κῶ Γρηγορίου, καὶ παρ' αὐτῶν ἀφιερωθεῖσα τῷ Μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς Ἀχρεῖδων Κυρίῳ, Κυρίῳ Ἰωάσαφ. Ἐν Μοσχοπόλει 1742. Παρὰ Γρηγορίῳ Ἱερομναχῇ τῷ Κωνσταντινίδῃ. » Εἰς μικρὸν ἔον συγκαίμενον ἐκ σελ. 50.

» Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς προμετωπίσιν ὑπάρχει ξυλογραφημένος ἔχος (vignette) ἐν ᾧ εἰκονίζεται ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, καθήμενος καὶ γράφων τὸ Εὐαγγέλιον μεταξὺ δύο νεῶν· κάτωθι δὲ ἀναγινώσκεται Ὁ ΑΓΙΟΣ ΔΟΥΚΑΣ.

» Ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει, εἰ καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῶν προμετωπίδων προσδοκᾷ τις μίαν, ὑπάρχουσιν ὅμως ἐξ ἀκολουθίας· α. ἡ τῶν Ἁγίων πεντεκαίδεκα ἱερομαρτύρων. β. ἡ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βλαδιμήρου. γ. ἡ τοῦ Ἀγίου Ἐράσμου, τοῦ ἐν Ἀχρείδι. δ. ἡ τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ναοῦμ, τοῦ ἐν τῷ Λιβανίσκῳ Διαβόλανης καίμενου. ε. ἡ τοῦ Ἀγίου ὁσιομάρτυρος Νικοδήμου, τοῦ μαρτυρήσαντος ἐν τῇ πόλει Βελαγράδων κατὰ τὸ αὐθ. ἔτος, Ἰουλίου ε', ποιηθεῖσα παρὰ τοῦ ἐν Ἱερομονάχῳ Γρηγορίου Μοσχοπολίτου. ς. ἡ τῶν Ἁγίων Ἑπταριθμῶν, ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Καὶ αἱ μὲν πρῶται τέσσαρες ἔχουσι τὴν αὐτὴν σελίδωσιν μέχρι τοῦ 71 ἀριθμοῦ, αἱ δὲ δύο τελευταῖαι ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ἐκάστη σελίδωσιν. Ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι, τῇ ἀμέσως μετὰ τὴν προμετωπίδα, ὑπάρχει ξυλογραφία ἐν ἔχῳ (vignette), ἐν ᾗ παριστάνεται ὁ Ἅγιος Ναοῦμ ὁρθὸς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ὁ ΑΓΙ ΝΑΟΥΜ· ἐξ δὲ ἄλλαι ὅμοιαι ξυλογραφαὶ ὑπάρχουσι διασπαρμέναι καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ βιβλίου, ὅτε μὲν ἐν ἀρχῇ κεφαλαίου ὅτε δὲ ἐν τῷ τέλει.

» Ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀκολουθίᾳ, εἰς τὴν πρώτην μετὰ τὴν προμετωπίδα σελίδα, ὑπάρχει προσωποεικὴ ἐπιστολὴ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἀχρείδος Ἰωάσαφ ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Γκόρας, μετὰ ταῦτα δὲ ἔπονται ἑπτὰ ἐπιγράμματα.

» Ἐκ τῆς εἰκόνος λοιπὸν τοῦ Ἀγίου Ναοῦμ, τῆς ἐν ταῖς ἀκολουθίαις ταύταις, ἥτις εὐρίσκεται καὶ ἐν τῷ τοῦ Πατρὸς Βεντζόνῃ βιβλίῳ, γίνεται καταφανὲς ὅτι ἐξετυπώθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ τυπογραφείῳ, τῷ τῆς Μοσχοπόλεως.

Ἐν Κερκύρᾳ, τῇ 18 Νοεμβρίου 1857.

Π. Α.

ΡΩΜΑΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

νεωστὶ ἀνακαλυφθεὶς.

—o—

Πάλιν ἡ Αἴγυπτος, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τὸν Ὑπερείδην ἀνελεπίστως πᾶν ἀνέδωκε (ἴδε Πανδ.